

**Posudek oponenta disertační práce Mgr. Václava Petrmichla
„Koordinovaná rozhodnutí ve veřejné správě“**

Předložená práce o rozsahu přes 220 stran vlastního textu je členěna, kromě úvodní partie a závěru, do 8 kapitol („Širší souvislosti ...“, „Definiční znaky ...“, „Náležitosti, obsah a vady ...“, „Procesní souvislosti vydávání ...“, „Platnost, změny a fikce ...“, „... řešení rozporu“, „... sekundární instituty“ a „Přezkum ...“; od 2. kapitoly se práce věnuje správním úkonům označovaným jako závazná stanoviska).

Téma práce je vysoce aktuální a v kontextu správní činnosti se řadí mezi nejkomplicovanější.

Disertant využil velké množství domácích i zahraničních pramenů (právní předpisy, judikatura, odborná literatura). Kromě jiného oceňuji snahu o komparaci mnohých správních řádů, z nichž některé dosud unikaly/unikají pozornosti české odborné komunity.

Širší zaměření práce, které by se jinak podávalo z jejího názvu, autor již v úvodu (na str. 5) redukoval. Přesto mohla být věnována větší pozornost přehledné typologii koordinace a koordinovaných rozhodnutí a vztahu rozhodnutí podmíněných závazným stanoviskem ke koordinovaným rozhodnutím „vůbec“. Sám pohled na závazné stanovisko ze strany „výsledku“ (= koordinovaného rozhodnutí) je přitom jistě hodný pozornosti.

Struktura práce je jinak velice dobře vyvážená.

Autor přistoupil ke zpracování tematiky závazných stanovisek se zjevným zájmem až zápalem. Prokázal přitom schopnost kritické analýzy právní úpravy a schopnost úvah *de lege ferenda*. Záběr je více než dostatečný jak co do šíře, tak co do hloubky. Jde o zjevný pokrok v rozboru předmětného právního institutu.

Na úvod dalšího předesílám, že orientaci v textu práce poněkud znesnadňuje osobitý autorský styl (složitá větná stavba, dlouhé odstavce).

Jediná „větší“ věcná výhrada se týká jednoduchých rozhodnutí typu „souhlasů“ (= rozhodnutí, která nejsou výsledkem „regulérního“ správního řízení). Nelze souhlasit s tím, že by tato rozhodnutí mohla obsahovat vedlejší ustanovení (viz na str. 57 - 58; někdejší zmínka o podmínkách územního souhlasu v textu stavebního zákona byla důsledkem legislativní chyby a byla k 1. 1. 2018 z textu zákona odstraněna). Obsah úkonu, který je označován jako závazné stanovisko, tak není kam subsumovat. Jde v takovém případě ještě o závazné stanovisko, resp. má se s ním jako se závazným stanoviskem dále zacházet? Závazným stanoviskem se takový úkon ovšem stane (až) v případě zpřísnění procesního režimu (= přikázání do správního řízení), k němuž samozřejmě dojde později, než je úkon žadatelem obstarán. Nejen proto je problematické traktovat „souhlasy“ pospolu s neregulativními úkony typu vyjádření. K pokusu o expozici problému prvoplánově nesubsusumovatelných „závazných stanovisek“, též ve vztahu k soudnímu přezkumu, viz stati „Ochrana subjektivních práv v procesních postupech týkajících se závazných stanovisek“ (in Skulová, S., Potěšil, L. *Prostředky ochrany subjektivních práv ve veřejné správě - jejich*

system a efektivnost, C. H. Beck : Praha, 2017) a „Závazná stanoviska ve slepých uličkách“ (Stavební právo - Bulletin, č. 4/2017).

Z „drobných“ věcných výhrad mohu uvést nesouhlas s tvrzením, že řešení rozporů podle § 136 odst. 6 správního řádu není možné v případě negativního závazného stanoviska (srov. na str. 150). Závazným stanoviskem, které znemožňuje žádosti vyhovět (§ 149 odst. 4 platného znění správního řádu) rozumím „finální“ závazné stanovisko (= po případném řešení rozporů). I pro takový závěr lze snášet argumenty.

Ojedinele došlo k dezinterpretaci zvláštních předpisů (na str. 104 - řízení o propuštění zboží není rozhodováním ex officio, na str. 145 a 152 - řešení střetu zájmů není součástí řízení o povolení hornické činnosti, lépe na str. 153).

Aniž bych to autorovi vytýkal, dovoluji si s ohledem na krko(z)lomnosti ve vývoji domácí právní úpravy a judikatury a po letech zkušeností považovat teze týkající se životaschopnosti institutu závazného stanoviska a dostatečné míry ochrany práv dotčených osob obsažené v závěru práce za „dosti optimistické“.

K redakci textu nutno uvést, že na několika místech se pracuje s pojmem, který je objasněn až později (např. ohledně „čisté subsumpce“ - užito na str. 63, 72 a 75, objasněno na str. 87); i zde by prospěly (při prvním výskytu) alespoň jinak v práci hojně užívané vnitřní odkazy. Na str. 33 a 40 je zmínka o „procesní závaznosti“, přičemž není patrné, jaký pramen je terčem autorovy kritiky.

V textu práce se na několika místech objevuje nedůsledné označování právních předpisů, resp. jejich znění (tak např. novelizováno bylo ustanovení § 149 správního řádu; v poznámce č. 293 na str. 58 není vyznačeno, které znění zákona má autor na mysli; na str. 62, 83, 84, 89 a 171 je zkratky zavedené pro český správní řád použito v souvislosti s jeho maďarskými „kolegy“). Jasno ohledně znění právních předpisů nepřináší ani všeobecné seznam jejich zkratk na str. 229 - 230.

Vzhledem k rozsahu práce je počet typografických pochybení únosný (nejméně příjemné se vyskytuje na str. 16 - „J.“, místo „V.“).

Celkově mám za to, že předložená disertační práce nepochybně splňuje požadavky kladené na práce tohoto druhu. Zpracování tématu považuji za nadstandardní. Výsledek je z pohledu současné teorie správního práva přínosný a z pohledu jejího budoucího vývoje příslibný.

Rozpravu u obhajoby doporučuji zaměřit na úskalí tzv. akcesorického soudního přezkumu závazných stanovisek a na výhody/nevýhody (ne)možnosti jejich samostatného přezkumu ve vztahu k rozhodnutím, do jejichž obsahu jsou (= např. územní rozhodnutí), nebo nejsou (= např. územní souhlas) subsumována.

V Praze dne 29. května 2020

JUDr. Ing. Josef Staša, CSc.

